

[Ebba Strange.]

komplicerede. Med hensyn til ændringsforslag nr. 3 var jeg selv inde på under første behandling, at der var noget urimeligt ved, at en enkeltperson kunne fratække op til 3.000 kr. og et ægtepar kun i alt måtte fratække op til 3.000 kr. Da vi imidlertid fra SFs side arbejder så godt og så kraftigt, vi nu kan, på overhovedet at få afskaffet denne ret til private fradrag på selvangivelsen, vil vi ikke støtte et forslag, der går ud på at udvide retten til fradrag, og derfor må vi stemme imod det af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag herom.

Når hr. Stetter så varmt taler for en støtte til ægteskabet ved at gå imod det fremsatte lovforslag, vil jeg sige til det, at om man støtter ægteskabet eller ej, har vel ikke så forfærdelig meget med det her forslag at gøre. Et ægteskab er vel ikke mindre værd, fordi det består af to, af hinanden økonomisk uafhængige mennesker. Det er vel ikke det, der skal knytte to mennesker sammen, men nogle helt andre ting.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det kan vel ikke være ubekendt for nogen, at kristeligt folkeparti ud fra samfundsmæssige og historiske betragtninger ønsker at virke for, at kernefamilien stadig væk kan stå som et bærende element i samfundet.

I den historiske betragtning må vi konstatere, at uden en kernefamilie havde der ikke været noget, der hedder et demokratisk samfund. Kun enkelte partier i dette samfund har ønsket at argumentere imod dette, og det burde føre til den antagelse, at et flertal i dette ting ønskede at bevare familien som et bærende element i samfundet og kunne tilslutte sig, at kernefamilien var væsentlig af hensyn til børnenes opdragelse, af hensyn til deres økonomiske udvikling og af hensyn til, at dette samfund kunne udvikle sig kontinuerligt i demokratisk retning. Altså burde lovgiverne udvise respekt for ægteskabet og ikke en fuldstændig ensidig respekt for individet. Et er givet, nemlig at ægtefællerne frivilligt er indgået i et fællesskab, og at dette fællesskab må noteres af lovgiverne, ikke som om det var selvstændige individer, men som om det var en enhed.

Men vi må her konstatere, at bl.a. kvindesagskvinder åbenbart ved bedst, hvad der er bedst for kvinder, og børnehavepædagoger

ved bedst, hvad der er bedst for børn, og skulle man have en anden mening om disse ting — hvis man altså ikke er indrulleret enten som kvindesagskvinde eller som børnepædagog — så er man sort reaktionær, middelalderlig eller, det værste af alt, særdeles asocial. Skulle en enkelt hjemmearbejdende eller lidet udeløbende husmoder driste sig til at udtrykke tilfredshed med sin lod i tilværelsen, så skal man nok gøre hende opmærksom på, at hun har visse indsnævrede horisonter og manglende forståelse af den fuldkomne frihed.

I sin iver for at takkes disse, og jeg må sige velformulerede eksperter på begge fløje søger folketingsflertallet åbenbart gennem lovgivningen, uden at analysere frihedsbegrebet, at fremme ægtefællernes frihed over for hinanden i stedet for at erkende, at ægteskabet nu engang er en enhed, og at man lovgivningsmæssigt må lovgive, som om det er en enhed. Den frihed, man ønsker i et fællesskab som bl.a. ægteskabet, må være en frihed, som de implicerede parter tildeler hinanden, og ikke noget, som lovgivningsmagten skal blande sig i. Men man er åbenbart forblindet af den ubændige frihedstrang, og nu skal man altså også blande sig i ægteskabet og pådutte ægteskabet en frihed, som kun ægteskabet selv kan give sine implicerede parter, thi frihed i et fællesskab kan kun gives af dem, som lever i fællesskabet, og kan kun gives, så længe fællesskabet kan bære denne frihed for de enkelte parter.

Idelig har man igennem de sidste års lovgivning søgt at ophæve den såkaldte sambeskatning, i frihedens navn ganske vist, for at tilgodese uafhængigheden, uden at kunne se, at disse størrelser er ganske imaginære i disse forbindelser, man her taler om. Særbeskatning af ægtefæller giver ikke frihed, giver ikke selvstændighed, den giver kun lovgiverne magt til at kunne bestemme familiemønstret, kunne bestemme arbejdsdelingen, og det er åbenbart det, man fra visse sider ønsker og fra lovgivningsmagts side åbenbart også ønsker. Men hvorfor så ikke sige rent ud, at man ad lovgivningens vej ønsker at bestemme over ægtefællernes indbyrdes forhold, i stedet for at postulere en frihed, en, jeg havde nær sagt ensidig frihed? Men selvfølgelig helliger hensigten midlet også i dette tilfælde.